

OD UKRAJINE DO HRVATSKE

Napustila je svoju domovinu s tri kofera: 'Nismo bili u stanju spavati s otvorenim prozorima u strahu da će nas pogoditi bomba'

Ukrajinski migranti u Hrvatskoj suočavaju se s brojnim izazovima, uključujući ekonomsku nesigurnost, nesigurnost stanovanja, socijalnu izolaciju i nedostatak pristupa zdravstvenoj skrbi. Ovi izazovi mogu imati značajan utjecaj na dobrobit i prosperitet ukrajinskih migranata i njihovih obitelji. Njihovo putovanje počelo je u njihovoj domovini, Ukrajini koju su teška srca napustili nakon ruske agresije.

🕒 31.12.2022. u 09:54

Foto: Facebook

TEKST SE NASTAVLJA NAKON OGLASA

Naš STRUČNJAK predstavio je jednokratni
 "Moj je život prije rata bio sjajan", započela je naša sugovornica svoju priču o ratnom putu i dolasku u
 dodatak za **DIJABETES - šećer od 15 do 6,5.**
 Hrvatsku, njezinu, danas, drugu domovinu.
Čestitamo

Obnovit ćeš zglobove u 19 min, ako se odvažiš...

Iako je rat počeo još 2014. godine, većinu života provela je u miru, gradeći svoj život u Ukrajini. No situacija se vrlo brzo promijenila, a rat je krenuo u smjeru koji je počeo razarati domove i obitelji diljem Ukrajine. Sve više su na njihove živote počeli utjecati žestoki napadi, a oni su im odoljevali pokušavajući zajednički pomoći ukrajinskim vojnicima.

"Moja obitelj je volontirala, skupljala novac, a ja sam napravila oko 10-ak donacija krvi za naše vojnike. Ponekad razmišljam da nisam napravila dovoljno, da sam mogla dati još više", prisjeća se Iryna.

Prije rata bila je uspješna u svom poslu, radeći kao prevoditeljica te profesorica strane književnosti. Početkom rata izgubila je oba posla što ju je dotuklo s obzirom na to da je majka umirovljen, a sestra i rođakinja, o kojima je brinula, bile su bez posla. Kao jedina osoba u obitelji koja je donosila novac, našla se u nezavidnoj situaciji.

To je bio jedan od prvih razloga koji ju je naposljetku i natjerao da krene put Hrvatske, 28. ožujka ove godine.

"Nisam imala dovoljno novca za vlastiti automobil pa je bilo nemoguće da sa sobom povedem obitelj te dva psa koja žive s nama. Organizirani prijevoz je postojao, no jednostavno nije bilo dovoljno mjesta da odemo svi zajedno", kazala nam je.

Uz sve to majka i sestra su oboljele od korone pa su bile previše slabe da krenu na put: "Do zadnjeg sam se trenutka nadala da će rat proći, da nećemo morati napustiti svoju zemlju."

Ireninoj majci je posebno teško pao odlazak, prvi je put u životu trebala napustiti svoj stan, ostaviti cijeli svoj život. No, Iryna je znala - ako idemo, idemo svi zajedno.

"Kada smo napokon shvatili da rat neće završiti, a majka i sestra su se oporavile, krenuli smo na put s vlakom, to je bila jedina opcija s kojom smo mogli povesti i pse.

Cijeli život u tri kofera

Prvi vlak s kojim smo krenuli bio je na relaciji Kyjiv - Lviv (kod Fastova je došlo do oštećenja vlaka), nakon čega smo presjeli na vlak Lviv - Chop. Ni to nije prošlo bez strepnji s obzirom da je vlak kasnio

četiri sata zbog ugroze raketom. Stigavši do Chopa uputili su se put Zahonyja na granici s Mađarskom od kuda su putovali do Budimpešte te konačno i do Zagreba", prepričava nam naša sugovornica.

Ženske snage koje su krenule na težak put činile su Iryna, njezina sestra Sofija, majka Luidmyla, sestrična te Irynina najbolja prijateljica Ana. S njima su povel i dva psa, mladeg jazavčara Venyju te mješanca Baskervillea.

"Nemamo veliku obitelj pa se nismo imali na koga osloniti osim na sebe. Iako je logična opcija bila ostati u Poljskoj ili Mađarskoj jer su bliže i lakše se vratiti kući, jer naša nada unatoč svemu nije umrla, morala sam odlučivati razumom, a ne srcem. Kako sam završila studij kroatistike te hrvatske književnosti, znala sam kako ću bolje mogućnosti imati u Hrvatskoj te ću se bar kada je u pitanju jezik snaći lakše", objašnjava Iryna.

Sve što su sa sobom mogli ponjeti je tri kofera te još jednu torbu s potreštinama za pse.

"Bilo je strašno. Mislile su kako neće imati snage, a najveći izazov je proživjela moja majka, jer ne priča ni hrvatski ni engleski", govori.

No na mrežnoj stranici "shelter4ua" pronašli su nevjerojatnu obitelj koja im je vratila vjeru kako će se ipak izboriti sa nesigurnošću u kojoj su se našle.

"Sin gospođe Zorice, vlasnice kuće u kojoj smo završile, stavio je oglas na mrežnoj stranici da imaju kuću u malom selu kod Zagreba u koju mogu smjestiti manju obitelj. Nama nije bilo bitno kako izgleda smještaj, samo nam je bilo važno da budemo na sigurnom te da ljudi prihvate i naše životinje", kazala je.

Iako je sam prilagodba bila teška poznavanje jezika i gospođa **Zorica Bajgot Sagner** koja im je ponudila smještaj, bile su dvije velike olakotne okolnosti u njihovoj integraciji u hrvatsko društvo.

"Naš anđeo, gospođa Zorica, dočekala nas je na kolodvoru sa sinom Davorom, dovezla kući te se pobrinula da se osjećamo prihvaćeno i voljeno. Pomogla nam je s dokumentima, hranom, savjetima, društvom, a čak je organizirala i mali izlet za nas oko Moslovačke Slatine. S njima smo pronašli onaj dio obitelji koji nam je falio. Zoričina sestra s mužem Željkom svaki je dan dolazila do nas ne bi li nam pomogla te nas uključila u društveni život u mjestu...", prisjeća se Iryna.

No prvi mjeseci psihološki su bili više nego izazovni.

"Nismo bili u stanju spavati s otvorenim prozorima, čak ni blizu njih u strahu da će nas pogoditi bomba. Svaki let zrakoplova ili helikoptera u nama je izazivao tjeskobu, nemir i strah kako će svakog trena netko zapucati", otkriva naša sugovornica.

Unatoč svemu, smatra kako su imali sreće, a sve zahvaljujući Hrvatima i njihovom "anđelu", gospođi Zorici. Bez pomoći udomiteljske obitelji, kaže kako ništa od toga ne bi bilo moguće.

I Irenina majka prošla je dug put adaptacije, no danas već napreduje u svom učenju hrvatskog jezika. Iako, priznaje, nedostaje im druženje sa svojim sunarodnjacima, no oni su se većinom smjestili u neke veće gradove.

Život u Hrvatskoj

Od prvog dana dolaska u Hrvatsku, Iryna je nastavila raditi svoj posao preko interneta, nakon čega ju je firma za koju radi poslala u BiH, a onda i u Poljsku. Sada je ponovno u Hrvatskoj.

"Ana je radila kao konobarica, a sada predaje hrvatski jezik za Ukrajince. Ipak, mami je najteže naći posao s obzirom na to da je profesorica ukrajinskog jezika i književnosti. Sestra je pak otišla zbog studija u Kanadu, no nadamo se da će se vratiti", govori Iryna.

Hrvatska joj je nakon svega ipak postala druga domovina te ne krije koliko je zahvalna ljudima koji su joj pomogli. No, praznina ipak postoji.

"Neprekidno imam osjećaj da sam prognanik, izbjeglica i to je nešto što se ne može izbrisati i oprati. Fizički sam u Hrvatskoj, ali dušom u Ukrajini i to je teško promijeniti. Maštamo o tome da će iduće godine rat završiti i da ćemo se vratiti svom domu", govori hrabra Ukrajinka.

Dok čeka neka bolja vremena, svojim sunarodnjacima šalje poruku: "Ukrajinci su zahvalni Hrvatima na pomoći, ali smanjite očekivanja. Nitko nama nije ništa dužan, a ponajmanje da nam daju smještaj u centru Zagreba ili Splita za 1000 kuna."

Njezin put tek je počeo, a inspirativna priča, nadamo se i mi sami, neka dobije sretan kraj, kako bi Iryna, njezina obitelj, ali i mnogi drugi Ukrajinci, bez straha mogli birati u kojoj od svoje dvije domovine će nastaviti putovanje.

Tekst je nastao u okviru projekta "Integracija Ukrajinaca u hrvatsko društvo - koegzistencija dviju kultura" kojeg je financijski podržala Agencija za elektroničke medije kroz program poticanja novinarske izvrsnosti.

Agencija za elektroničke medije
Agency for the electronic media